

LAURITZEN-PRISEN 2007.

DEJAN CUKIC.

Motiveringstale

Det er påfaldende, at dagens mandlige prismodtager af Lauritzen-prisen 2007, er så pokkers god til at spille enere.

Et af svarene er, at han også er det selv – en ener i dansk teaterliv.

Som stor set ingen herhjemme forstår Dejan Cukic nemlig at få intensiteten frem i en rolle.

Væk er den danske midtersøgende brugsforeningsmentalitet, hvor det gælder om at gøre alle glade – den orker han simpelthen ikke - ind er kommet et nervepirrende nærvær, som kan få både publikum og anmelderen helt frem på stolesæderne.

Faren ligger i at komme til at overspille, men her har Dean Cukic en rævegød stedsans for at vide, hvornår han skal skifte spor - og dermed tager han til stadighed også sine mange figurtolkninger et helt andet sted hen, end man havde forventet.

Med Dejan Cukic er ”den vrede unge mand” vendt tilbage til scenen, men hvor det før i tiden drejede sig om den aggressive, er det i Dejan Cukic tilfælde den desperate – ofte eneren op mod de mange – og tak for det!

På den led er Dean Cukic ikke blot en rasende dygtig fortolker, han er også en fornyer, så med ham er der kommet nye vinde ind på de danske scener og i dansk film. En kærkommen, krævende, men også kraftfuld kæmpeudfordring, som også har vagt stor opmærksomhed uden for landets grænser – Men den medalje har også en bagside.

”Jeg har altid følt mig som en fremmed. Jeg føler aldrig jeg tilhører fællesskabet” som Dejan Cukic udtrykte det for nogle år siden.

Men mere intens og passioneret skuespiller skal man lede længe efter. Måske fordi Dean Cukic netop med sine præstationer forstår at skabe et barsk følelsesmiks mellem fremmedhed, talent og genkendelig selvransagelse.

Dean Cukic er opvokset i Montenegro, hvad der både er godt og skidt. Det gode er, at han som 11årig kom til landet, for i perioden 1983-93 at blive uddannet på Statens Teaterskole – hvorved vi herhjemme kom til at nyde godt af hans talent.

Det dårlige er, at ingen kan udtale hans navn korrekt.

Alle har en mening om, hvordan det bør gøres og selv i flere anmeldelser og interviews står der en fonetisk redegørelse for, hvordan det udtales. Problemet er bare, at man ikke kan blive enige ... og ingen rigtig tør spørge.

Noget alle til gengæld er enige om, er, at dagens mandlige prismodtager i den grad forstår at lægge sit publikum ned.

For nylig var det i Per Fly´ tv-serie ”Forestillinger” fra DRs tv-Drama. Før det rystede han alt og alle i rollen som lejemorderen Vuk i tv-stykket ”Den serbiske dansker”, mens han før det igen, stod på den anden side af kniven i Shakespeares ”Othello” på Østre Gasværk – selvom hans præstation også her gnistrede af farlighed.

Når farlighed vendes indad, bliver den til gengæld uhyggelig – og den form spillede Dejan Cukic i høj grad også på i sin fortolkning af konferencien i den skræmmende forestillingen ”Maratondansen”, mens han lod farligheden blive mere udadrettet i sin på alle måder mangefacetterede fortolkning af maleren Asger Jorn i stykket ”Jorn”.

I den lyse ende af skalaen finder man hans flotte præstation som reklamemanden Phillip, i tv-serien ”Nikolaj og Julie” og i den endnu mere løsslupne, charmerede han alt og alle i rollen som den uskyldige og lettere tåbelige Arvid i filmen ”I Kina spiser de hunde”.

I det hele taget kan Dejan Cukic slet ikke begrænse sig når det gælder feltet af roller. Og han må det heller ikke! For med hans hamrende store talent har han nærmest pligt til at spille på hele skuespilpaletten.

Men inden du gør det, vil priskomiteen bag Lauritzen-prisen gerne sig dig tak for nogle superoplevelser allerede. Tak! – held og lykke fremover og tillykke med Lauritzen-prisen 2007.